

Samling af Afgørelser

Sag C-42/11 João Pedro Lopes Da Silva Jorge

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour d'appel d'Amiens)

»Politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager — rammeafgørelse 2002/584/RIA — den europæiske arrestordre og procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne — artikel 4, nr. 6) — fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre — gennemførelse i national ret — anholdt person, som er statsborger i den udstedende medlemsstat — europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf — en medlemsstats lovgivning, hvorefter der kun er mulighed for at afslå fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, såfremt de eftersøgte er statsborgere i nævnte stat«

Sammendrag – Domstolens dom (Store Afdeling) af 5. september 2012

1. *Retligt samarbejde i straffesager — rammeafgørelse om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne — fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre — afslag på fuldbyrdelse, der er begrænset til kun at omfatte egne statsborgere, og herved absolut og automatisk udelukkelse af statsborgere fra andre medlemsstater — ikke tilladt*

[Art. 18 TEUF; Rådets rammeafgørelse 2002/584, art. 4, nr. 6)]

2. *Retligt samarbejde i straffesager — rammeafgørelse om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne — medlemsstaternes fuldbyrdelse — forpligtelse til at anlægge en overensstemmende fortolkning af national ret*

[Art. 34, stk. 2, litra b), EU; Rådets rammeafgørelse 2002/584]

1. Artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne og artikel 18 TEUF skal fortolkes således, at selv om en medlemsstat ved gennemførelsen af nævnte artikel 4, nr. 6), kan vælge at begrænse de situationer, hvor den fuldbyrdende nationale judicielle myndighed kan afslå at overgive en person, der er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde, kan medlemsstaten ikke absolut og automatisk udelukke statsborgere fra andre medlemsstater, som opholder sig på eller er bosat på medlemsstatens område, fra dette anvendelsesområde uafhængigt af, hvilken tilknytning der består mellem disse statsborgere og medlemsstaten.

Det følger ikke heraf, at fuldbyrdelsesmedlemsstaten nødvendigvis skal afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, der er udstedt mod en person, som opholder sig i eller er bosat i denne stat. For så vidt som en sådan person er integreret i samfundet i nævnte medlemsstat i en grad, der er sammenlignelig med medlemsstatens statsborgere, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed imidlertid kunne foretage en vurdering af, om der foreligger et lovligt hensyn, der begrundes, at den straf, der er idømt i den udstedende medlemsstat, fuldbyrdes i den fuldbyrdende medlemsstat.

(jf. præmis 51 og 59 samt domskonkl.)

2. Den forelæggende ret er forpligtet til i videst muligt omfang at fortolke national ret i lyset af ordlyden af og formålet med rammeafgørelse 2002/584 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, idet den tager national ret i dens helhed i betragtning og anvender de fortolkningsmetoder, der er anerkendt heri, med henblik på at sikre den fulde virkning af rammeafgørelsen og for at nå et resultat, der er i overensstemmelse med det formål, som den forfølger.

Selv om rammeafgørelserne i medfør af artikel 34, stk. 2, litra b), EU ikke har direkte virkning, indebærer deres bindende virkning ikke desto mindre en forpligtelse for de nationale myndigheder og navnlig for de nationale retter til at anlægge en overensstemmende fortolkning af national ret. Med henblik herpå skal den forelæggende ret derfor ikke kun tage hensyn til de bestemmelser, der har til formål at gennemføre rammeafgørelse 2002/584, men også til de principper og de bestemmelser i den nationale retsorden, der regulerer de konsekvenser, som en ret er beføjet til at drage af en forskelsbehandling, der er forbudt i henhold til national ret, navnlig de konsekvenser, som gør det muligt for denne ret at afhjælpe forskelsbehandlingen, indtil lovgiver har truffet de nødvendige foranstaltninger til at fjerne den.

(jf. præmis 53, 57 og 60 samt domskonkl.)